

«Heelemaal niets», zei Alice.

«Dat is zeer belangrijk», zei de Koning, terwijl hij zich tot de jury wendde. De leden begonnen dit juist op hun leien te schrijven, toen het Witte Konijn in de rede viel.

«Onbelangrijk, bedoelt Uwe Majesteit natuurlijk», zei het op zeer eerbiedigen toon, doch met een zeer oneerbiedige uitdrukking op het gezicht.

«Onbelangrijk bedoelde ik natuurlijk», zei de Koning haastig, terwijl hij zacht in zich zelf vervolgde: «belangrijk — onbelangrijk — onbelangrijk — belangrijk —», alsof hij probeerde, welk woord het best klonk.

Enkele leden der jury schreven op «belangrijk», andere «onbelangrijk». Alice kon dit zien, daar ze dicht genoeg bij was om op hun leien te kunnen kijken. «Maar 't maakt hoegenaamd geen verschil», dacht ze bij zich zelve

Juist op dit oogenblik riep de Koning, die eenigen tijd druk in zijn notitieboekje had zitten schrijven, met luider stem: «Stilte!» en las: Artikel twee-en-veertig. *Alle personen meer dan een mijl lang verlaten de gerechtszaal*.

Iedereen keek Alice aan.

«Ik ben geen mijl lang», zei Alice.

«Dat ben je wel», zei de Koning.

«Bijna twee mijl lang», voegde de Koningin er bij.

«Wel, hoe het zij, ik ga *niet*», zei Alice. «Bovendien staat dat artikel niet in de wet. Dat hebt u daar net bedacht».

«'t Is het oudste artikel in 't boek», zei de Koning.

«Dan moest het Nummer Één zijn», zei Alice.

De Koning werd bleek en deed snel zijn notitieboekje dicht. «Overweeg uw besluit», zei hij tot de jury met zachte, bevende stem.

«Sire, er moeten nog meer getuigen gehoord worden», zei het Witte Konijn, haastig opspringend. «Hier is een papier, zoo juist gevonden».

«Wat staat daar op?» zei de Koningin.

«Ik heb het nog niet geopend», zei het Witte Konijn, «maar 't schijnt een brief te zijn, geschreven door den gevangene aan — aan iemand».

«Dit moet zoo zijn», zei de Koning, «tenzij de brief geschreven is aan niemand, wat niet gebruikelijk is».

«Aan wien is hij geadresseerd?» zei een der gezworenen.

«Hij is heelemaal niet geadresseerd», zei het Witte Konijn, «er staat niemendal buitenop». Hij ontvouwde het papier, terwijl hij sprak, en voegde